

værende Formand søge at vise al den Smødekommen overfor Invaliderne, som paa nogen Maade er forenelig med Lovens Bestemmelser. Foruden den Betydning, som en saadan Henvisning fra Thinget har ligesoverfor Administrationen, har den imidlertid ogsaa en anden Betydning, det er nemlig Betydningen for den Paagjældende selv, idet der nemlig hos ham vækkes et Haab om, at det paagjældende Andragende vil blive bevilget. Naar nu Forholdet er det, at den Autoritet, som har Ansvaret for Gjennemførelsen af den paagjældende Lov, ikke een Gang, men gjen-tagne Gange og endogsaa efter mundtlig Forhandling med Finantsudvalget har erklæret, at den ikke kunde anse det foreneligt med Lovens Bestemmelser at bevilge det paagjældende Andragende, ser jeg ikke, at der er Noget tilbage, naar man ikke vil forandre Loven. Naar man altsaa ikke foreslaar at forandre Loven, er efter min Opfattelse en yderligere Henvisning til den høitærede Minister kun at vække et Haab hos den Paagjældende, som ikke bliver opfyldt. Det er af Hensyn hertil, at vi ikke have kunnet se, at der, som Sagen foreligger, vil være nogen virkelig Nytté ved en Henvisning af Sagen til Finantsministeren, og ikke have kunnet slutte os til at anbefale det. Der foreligger i det nuværende Andragende ikke noget Nyt, ikke Noget ud over de Omstændigheder, som ere bekjendte fra tidligere Behandlinger. Det eneste Nye er, at den Paagjældende, dersom han ikke kan faae Invalidunderstøttelse, andrager om mulig at faae et Laan, men det er ikke saameget det som Andragendet om Invalidunderstøttelse, som er Gjenstand for Henvisningen, og med Hensyn dertil foreligger der ikke noget Nyt. Jeg skjønner ikke, hvormeget man end kan beklage det, at der med de gjældende Lovbestemmelser er Noget at gjøre for den paagjældende Mand. Det er, som sagt, Grunden, hvorfor vi ikke have kunnet slutte os til Udvalgets øvrige Medlemmer om en Henvisning af det paagjældende Andragende til Finantsministeren.

Ordføreren (Th. Nielsen): Det er ikke for at imødegaa det ærede Mindretals Ordfører (Thomsen), at jeg har forlangt Ordet strax, men for at gjøre en Bemærkning angaaende en Indstilling, som jeg glemte at omtale, hvilket jeg er bleven mindet om af et æret Medlem. Det er Indstillingen under Nr. 33, vedrørende et Andragende fra Krigsassistensfor William Petersen. Han ansøger nemlig om at blive overført fra anden Invalideklasse til første. Administrationen har jo svaret ham, at den ikke fandt tilstrækkelig Anledning til at gjøre det. Ganste

vist skal Udvalget indrømme, at det ogsaa kan være en tvivlsom Ting, hvorvidt en Invalid som han skal henhøre til den ene eller til den anden Klasse, men naar det tages i Betragtning, at hans venstre Arm blev amputeret, og at han tillige er saaret i den ene Hofte, synes han rigtignok at være i den Grad svag, at han ikke alene ikke selv kan tjene Noget, men heller ikke kan hjælpe sig selv, og han gaabenbart staar — det er i hvert Fald Udvalgets Mening, efter hvad der ligger for — faaledes, at der dog kunde være Grund til paany at overveie, om han ikke hører til den Slags Folk — der kan jo være Flere i samme Tilfælde — som rettest burde overgaa til første Afdeling. Udvalget har overfor dette Tilfælde som overfor Invaliderne i det Hele den Opfattelse, at overfor dem, der i Krigen have mistet deres Helbred, være sig af den ene eller den anden Grund, skal man hellere være for mild end for streng. Det gjælder ogsaa her i dette Tilfælde. Vi have ogsaa her et soleklart Bevis for — derom kan der ikke være Tvivl — at her er en Mand, som ikke selv kan tjene Noget og ikke er istand til at hjælpe sig selv — det er der vel heller neppe nogen Tvivl om — og man vil i dette Tilfælde og i lignende ved en Henvisning have til Formaal at anmode Administrationen og den høitærede Minister om ikke at være for strenge ved Bedømmelsen af Hensørelsen af saadanne Invalidider til en højere Klasse. Jeg skal ikke imødegaa den ærede Ordfører for Mindretallet nu, i hvert Tilfælde ikke, for jeg har hørt den høitærede Minister, men jeg skal dog tilføie, at noget Nyt er der kommet til. Naar det ærede Medlem sagde, at der slet intet Nyt var, er der dog det Nye for hans Vedkommende, at det har viist sig, at Manden — han var nemlig Sporvognskudst — heller ikke har kunnet forestaa det Arbejde paa Grund af den Skade, han har i Armen og Haanden, hvor han er saaret. Det Nye er der dog; det viser sig, at han maa gaa fra det ene Erhverv til det andet paa Grund af, at han ikke kan fortjene Noget, og, som sagt, jeg har motiveret, at en af Grundene, hvorfor Andragendet er foreslaet henvist, er den at forhindre, at det maa staa for den paagjældende Invalid, som om det er Folkethinget, der har Skyld, naar han ikke faar Noget, hvilket ikke er Tilfældet.

Conseilspræsidenten og Finantsministeren (Estrup): Naar Svaret fra Finantsministeriet til den Invalid, den ærede Ordfører sidst omtalte, har lydt paa, som af denne tidligere angivet, at hans Andragende ikke